

LA FAULA DEL MANS

(Nota d'aclariment: El *mans* és l'*ovella mansa*)

El mans segueix amb volgut determini
el vell pastor, lloctinent amb galons.
El mans, gormand, delerós d'un terròs
de sucre, camina sense altre rumb
que el marcat de dalt a baix. El ramat
el pren per guia i, submís, renuncia
al suprem dret de pensar, decidir
o fer: al dret d'ésser. El vell pastor
cerca en les butxaques del vestit, vell
com ell, estripat com ell, un bocí
del terròs de sucre, brut, ennegrit
després de tanta pols i tanta pluja.
El dona al mans, que li llepa la mà:
vassallatge feudal segles de segles.
El mans pensa en el mans, i ja en té prou.
El ramat bela quan té gana o set;
només bela. El ramader, ahora
amo de pastor i ramat, i que té
xurriaques de foc i gos d'atura,
fa com qui no sent el belar angoixat
del seu bestiar: sap que el vell pastor
i el mans rendit al sucre enverinat
fan la feina --neta o bruta, tant és--
de mantenir tots els caps a la cleda.

Diuen les veus que tronen quan no trona,
que en un petit país, sorra i carena,
un pastor esquerp, tan mesquí com fatxada,
serva el ramat acovardit i moix.
Mansos gallets davant de bens i ovelles,
però el cap cot davant l'amo i senyor,
goluts de sucre --dolç amb esforç minso--,
escupen folls damunt les seques herbes,
la trista i magra menja del ramat.

Fidel Gangonells